

OCO IN 2010

WAT DEED OCO ALLEMAAL IN 2010

Onder advisering

“Ik ben erg blij met de OCO. Soms als ouder zijnde kun je geen kant op en ben je echt ten einde raad” Deze verzuchting staat midden in een van de brieven die OCO in 2010 ontving. Het is een brief van een moeder en gaat over een duidelijk geval van onder advisering. De basisschool adviseert haar dochter vmbo-t met lwoo. De CITO-score is zonder enige twijfel havo. De ontvangende scholen zijn volgens de regels aarzelend en vragen om een aanvullend onderzoek. De moeder maakt zich ongerust en vraagt OCO om raad. Zij heeft grote problemen met de houding van de basisschool en overweegt daar klachten in de dienen of andere actie te ondernemen. Het belang van haar dochter vraagt echter op dit moment wel nader onderzoek. OCO adviseert om bij dat onderzoek ook te kijken naar de mogelijkheden voor een brede scholengemeenschap om overstappen in de eerste periode van het voortgezet onderwijs gemakkelijker te maken. Dat lukt. Na het onderzoek wordt dochter aangemeld en aangenomen in de havo-kansklas. Moeder en dochter zijn gelukkig. Als er andere ouders zijn die ook problemen met de basisschool hebben, dan wil moeder wel gezamenlijk met die ouders en met OCO verdere actie voeren. GENOTEERD!

Aanmelden of inschrijven

In Nieuw West blijkt het in sommige delen moeilijk om een school te vinden die ruimte heeft. Een vader probeert zijn zoon van 3 jaar aangemeld te krijgen. De tijd dringt, nog maar een half jaartje.. Maar dat is niet zo gemakkelijk. Op de ene school is de jongen wel aangemeld, maar blijkt er bij het navragen van de stand van zaken nog geen inschrijving te zijn. Er is sprake van een wachtlijst. Dat werd bij de eerste aanmelding niet duidelijk. Er zijn zeker twintig kinderen eerder aan de beurt. Onduidelijk is waarom de ouders geen informatie over het verschil tussen aanmelden en inschrijven hadden gekregen. De vader gaat naar andere scholen in de buurt. Daar is het ook niet eenvoudig. Telefoon naar OCO. OCO gaat op onderzoek uit. Informatie bij het stadsdeel leert dat men daar niet op de hoogte is van plaatsingsproblemen of wachtlijsten. Een rondje bellen naar de scholen in de wijk levert op dat bij alle scholen capaciteitsproblemen zijn en dat er overal gewerkt wordt met wachtlijsten. Overleg met de eerste school waar de jongen op de wachtlijst staat laat zien dat er nadere discussie gevoerd kan worden over de criteria voor de wachtlijst: volgens de regels in de schoolgids had men de leeftijdsvolgorde aan moeten houden en daardoor was de jongen eerder aan de beurt. In overleg met het stadsdeel heeft OCO de algemene capaciteitsvraag voor de wijk aan de orde gesteld. Men gaat daar met de school-besturen overleggen over oplossingen.

OCO-sig naal

In een inspraaknotitie bij de gemeenteraad over segregatie van scholen signaleert OCO dat scholen niet transparant zijn bij hun toelatingsbeleid. Aanmelden of inschrijven is niet altijd duidelijk. Wachtlijsten zijn niet inzichtelijk. Criteria voor de plaatsing op wachtlijsten zijn niet helder. OCO pleit voor transparant aanmeldingsbeleid zodat ouders ergens op kunnen rekenen.

Mooie Plannen

OCO heeft een deel van 2010 (en een stukje in 2011) besteed aan het maken van nieuwe plannen. Dat was nodig omdat de subsidieperiode van 4 jaar afliep en een nieuwe aanvraag gedaan moest worden. Een deel van die voorbereiding was gekoppeld aan een evaluatie die uitgevoerd zou worden onder leiding van de gemeente. Eerst zou dat door een extern instituut gebeuren, later bleek dat toch door ambtenaren uitgevoerd te worden. Die evaluatie met onder meer gesprekken met tien mensen uit het Amsterdamse onderwijs waarvan 2 (twee) ouders is op dit moment nog niet gepubliceerd.

OCO heeft in januari wel kennis genomen van de evaluatie, maar aan de wethouder laten weten dat die evaluatie van de ambtenaren niet klopte. Maar tegelijk was het nodig om wel nieuwe plannen te maken. En daarbij hoort ook dat je kijkt wat goed gaat en wat beter kan. Het OCO-plan voor de periode 2011-2015 gaat uit van drie (samenhangende) pijlers:

- het is en blijft nodig om de ouders als een onafhankelijke deskundige organisatie te ondersteunen omdat erop dit moment geen andere partij is die dat levert, empowerment
- het is nodig om informatie te verzamelen en te bewerken om ouders in staat te stellen te begrijpen wat er op school gebeurt en daarop te reageren, informatie
- het is nodig om scholen, schoolbesturen, stadsdelen en gemeente (en alle omringende instanties) te wijzen op depositie en belangen van ouders. positionering

In een eerste aanvraag in september is dit uitgewerkt in plannen die onder meer gericht zijn op de invulling van het kwaliteitsbeleid (ouders spelen daar nog nauwelijks een rol, terwijl dat heel noodzakelijk is voor de borging op langere termijn), intensiever gebruik van de medezeggenschap (vooral in de bovenschoolse en bovenbestuurlijke varianten om tegenwicht te leveren tegen de grote schoolbesturen en de samenwerkingsorganisaties op stedelijk niveau) en een versterking van de informatievoorziening door nog systematischer toegankelijk maken van de informatie.

In een tweede aanvullende aanvraag zijn de plannen aangevuld met acties om enerzijds meer samen te werken met de OKC's zodat deze van OCO-informatie gebruik gaan maken en anderzijds meer ondernetwerken te ontwikkelen en te ondersteunen. Deze laatste actie is beschreven omdat de wethouder had laten weten dat hij meer allochtone ouders zou willen zien te bereiken in de komende periode. In de discussie met de ambtenaren bij de voorbereiding van de nieuwe periode heeft OCO er op gehamerd dat het niet goed mogelijk is om ouders al of niet in netwerken te ondersteunen zonder kennis van zaken – omdat er in de relatie tussen ouders en school altijd vraagstukken spelen die niet zonder kennis van zaken aangepakt kunnen worden. En dat het evenmin mogelijk noch zinvol is om de huidige beschikbare informatie over ouders uit te storten zonder dat er een bewerkingsslag plaatsvindt. En bij dat alles is natuurlijk ook het bereik van OCO aan de orde... : in het algemeen mensen die zich –als ze goed geholpen zijn – niet meer laten horen.

Rugzak-leerlinge klem

Een ‘rugzak’ meisje (pddnos-mcdd) van bijna 16 jaar zat tot vorig jaar op een VWO lyceum in Zuid. Daarna zat ze 6 maanden thuis, zonder schoolwerk en zonder perspectief. Ze wilde graag naar school, maar niet meer naar de school waar ze zich het laatste jaar zo onwelkom voelde. Geen andere school wilde haar echter een plek geven na overleg met de oude school of de ambulant begeleider. Wel mocht het meisje op de oude school blijven, maar dan in een HAVO 3 klas: zittenblijven én een niveau omlaag. OCO zat bij de gesprekken op de school, met de ambulant begeleider, PCL, onderwijsconsulent en leerplicht.

Alle gelijkwaardige VWO-scholen zaten vol, of besloten dat het zorgprofiel van het meisje te veel gevraagd was. Waar baseerden ze dat op? OCO raadde de moeder aan te vragen wat de ambulant begeleider en de ‘oude’ school een potentiële nieuwe school vertelden. Daar kwamen alleen positieve geluiden uit. Toch lieten de afwijzende scholen weten dat deze gesprekken reden waren geweest om af te haken. Kennelijk werd er geen open kaart gespeeld. Was zij nou te autistisch voor een reguliere school, zoals de bronnen zouden hebben aangegeven? Maar waarom dan niet te autistisch voor de eigen school? En waarom nu, terwijl het meisje al jaren geleden de diagnose autistisch heeft gekregen en al 3 jaar op de VWO-school zat?

Vanwege veel ziekteverzuim vielen de cijfers vorig jaar tegen. De docentenvergadering bepaalde dat het meisje dit jaar naar 3 havo teruggezet zou worden i.p.v. te mogen doubleren in 3 vwo. Moeder en dochter waren het er niet mee eens. Er ontstond mede door dit gegeven een conflict.

Maar eigenlijk begon het al eerder dit schooljaar. Door personeelwisselingen waren de steunpilaren van het meisje, de zorgcoördinator, de mentor en de conciërge veranderd. Ook waren er veel nieuwe docenten, die niet op de hoogte waren van het ziektebeeld of de zorgafspraken met de leerlinge. Waar de school eerst aanpassingen aanbood om repetities in te kunnen halen, ging dat dit jaar niet zo makkelijk meer. Er ontstond een situatie van wederzijdse verdenkingen; was het meisje wel echt ziek, kwamen de docenten expres niet opdagen? Er werd zelfs beweerd dat het autisme ingebeeld was. Halverwege het schooljaar adviseerde de ambulant begeleider een andere school. De ouder dacht dat dit een schoolbesluit was, aangezien de zorgcoördinator bij het gesprek aanwezig was. Maanden later bleek het geen besluit maar een advies van de ambulant begeleider, dat bovendien niet door de school gedeeld werd. De leerlinge die in januari hoorde dat er voor haar op deze school geen plek meer was, voelde zich er ondertussen niet meer thuis. Dat was te zien aan de absentie en de cijfers. Ze voelde zich een outsider en haar zelfvertrouwen was ver te zoeken. Ook werd de alleenstaande moeder gewaarschuwd dat ze als ‘lastig’ te boek stond en dat dat voor haar dochter niet bevorderlijk was. Moeder besloot dat dit geen verstandige leersituatie was voor een autistisch meisje en hield haar thuis, op zoek naar een ander, maar gelijkwaardige VWO.

Het meisje werd steeds afgewezen. Ook de toegesnelde onderwijsconsulent, een bemiddelaar voor leerlingen met een rugzakje, kon geen school bereid vinden om het meisje toe te laten. Bemiddelaars vanuit de OSVO zagen geen casus; het meisje had toch een school? Ze hoefde daar toch niet weg? Ook leerplicht nam die route: het meisje kon gewoon naar de oude school. Ouder en leerlinge werden opgeroepen voor verhoor; ongeoorloofd verzuim. De schoolarts greep in: het meisje werd, gezien haar autisme, echt ziek van de gedachte naar deze school en daarmee was het volgens haar geoorloofd verzuim. Leerplicht ging hiermee akkoord: een succesje voor de moeder, maar nog steeds geen hulp voor het vinden van een school. Ondertussen probeerde moeder en leerling op allerlei manieren schoolritme vast te houden: huiswerk op eigen houtje, begeleiding en zelfs thuisles en een niet-gecertificeerde school. Na bijna 12 maanden zoeken wilde een jonge school in Amsterdam het meisje een kans geven. Ze is daar recent begonnen en erg blij dat er zonder vooroordelen naar haarzelf wordt gekeken, in plaats van naar het dossier.

OSVO heeft een procedure hoe een leerling die door school naar een andere school verwezen wordt, begeleid wordt. OCO vroeg of deze procedure niet ook toegepast kon worden als de noodzaak voor een nieuwe school vanuit de leerling komt. Dat is nu niet zo, waardoor bemiddeling door PCL en leerplicht plus (doorbraakcommissie) niet voor deze groep openstaat. Pesten en onveiligheid zouden een reden moeten zijn om recht te hebben op hulp bij switchen.

“Als ouder had ik de zorg over mijn kind die depressief thuiszat, de zorg ‘wie nu waar verantwoordelijk is in onderwijsland’ voor het onderzoek en toelating voor zij-instrooming. De school waar zij zat voelde zich niet verantwoordelijk voor het zoeken naar een andere school, daar mijn dochter er niet af was gestuurd... Ik wist niet meer wie ik moest geloven of vertrouwen. Er zijn fouten gemaakt met privédossiers etc. Hiervoor had ik juridische steun en een luisterend oor nodig van een onpartijdig iemand. Een serieuze instelling die ons respecteert en ons verhaal gelooft en geen oordeel velt en je niet aanziet als een overspannen hystisch iemand. Die steun was er voor ons via OCO. Mijn dochter en ik hebben een lijdensweg doorstaan van 1 jaar, door ‘spelletjes’ en tegenwerking van de oude school waardoor het haast onmogelijk werd ergens aangenomen te worden. Het OCO ondersteunde ons bijna dagelijks! Het hield mij als moeder ‘overeind’ en zorgde ervoor dat ik aan de juiste informatie kwam om verder te zoeken en moed te houden.’

Er is hier geen ander loket die belangenloos je ondersteunt en je van juridische informatie voorziet. Als je als ouder met een thuiszitter zit, ben je afhankelijk van de onderwijsconsulent, de rectoren en de zorgcoördinatoren en niet te vergeten de leerplichtambtenaar en alra ambulant begeleiders. Als er op een gegeven moment een conflict ontstaat of wantrouwen, moet er iemand zijn die van ‘deze wereld’ afweet, zodat je op een juiste manier tot een gesprek en oplossing komt. En dat kan alleen een vakkundige organisatie als OCO.

Wij hebben veel steun ondervonden. Nogmaals onze hartelijke dank en hopelijk blijven jullie bestaan.

met vriendelijke groet,

een moeder van een autistische dochter die dolgraag naar school wilt gaan.